

голѣмия баирѣ, който не бѣше далече отъ тукъ и задъ който бѣха се прикрили владетелитѣ на тритѣ възстановили държави.

— Победата е наша — каза Янѣ Бибианѣ, който гледаше отъ „Свѣт-кавица“ изплашената войска на луннагитѣ, готова да хукне въ бѣгство отъ първия гърмежъ.

— Такава бърза победа надъ три съюзени сили — каза Калчо — и самъ Наполеонъ не е нанасялъ.

— Само че още не е свършена, — рече Янѣ Бибианѣ.

— Защо?

— Трѣбва да се подпише мира. Ние ще вземемъ тримата царе, ще ги набутаме въ „Свѣт-кавица“ и ще ги занесемъ подарѣкъ на Ягага...

— Това ще бѣде хубаво. И Магу ще получи награда.

— Отъ насъ една бутилка вино, — засмѣ се Янѣ Бибианѣ.

Въ това време, откъмъ баира, къмъ който заминаваха пратеницитѣ, се чу шумъ и викове на войници, които поздравляваха. Скоро отъ тамъ се зададе въ стройни редове една група войници, предвождана отъ шумна музика.

Предъ тѣхъ пѣстро и скъпо облѣчени вървѣха тримата царе съ свитата си.

Всички подскачаха въ тактъ бързо, като че танцуваха.

Войскитѣ, всрѣдъ които минаваха, надаваха шумни гърлести викове и сжщо подскачаха подъ такта на музиката.

Шествието бързо пристигна и спрѣ на стотина метра отъ „Свѣт-кавица“.

Чуха се команди:

— Дайте пжтъ на всесилнитѣ владетели наши — царетѣ.

(Продължава)

Какво се случва за единъ часъ?

Хора на статистиката се помъчили да изчислятъ много нѣща и между тѣхъ ето що:

За единъ часъ се раждатъ 5450 деца въ свѣта. Изразходва се извънредно много храна: не по малко отъ седемдесетъ милиона килограма хлѣбъ и десетъ милиона килограма месо. За единъ часъ се изпиватъ 50 милиона чаши кафе, единъ милионъ чаши бира, три и половина милиони вино. Сжщо за единъ часъ се изпушва сто седемдесетъ и шестъ тона тютюнъ въ разни форми.

Пощата отправя за единъ часъ сто и четиридесетъ и единъ милионъ писма и пощенски пакети.

Филмовитѣ фабрики харчатъ за това време, за направа на филми, тридесетъ милиона километра целолоидъ, а ротационнитѣ печатарски машини отъ цѣль свѣтъ изхвърлятъ шестдесетъ милиона ежедневни вестници.

Добритѣ познавачи на изкуството

Живѣха двама приятели въ столицата. И двамата бѣха художници. Имаха за квартиръ една голѣма, студена северна стая, която имъ служеше освенъ за спалня, кухня, но още и за ателие. Никола току що завършваше една картина, на която бѣше изписанъ единъ чудесенъ печенъ свински бутъ.

— Наистина, за насъ би било по добре, въздѣхна Райко, ако това месо бѣше истинско. Вече нѣколко седмици какъ нѣмаме никаква поржчка, а въ джебоветѣ ни нѣма спукана пара. Ако не се случи нѣкое Божие чудо, не зная какъ ще се спасимъ отъ гладъ.

— Имашъ право, Райко! Азъ не искамъ да ти призная — но две картини носихъ изъ цѣлия градъ, намалявахъ цената имъ, но кой купува днесъ картини!

Този разговоръ се прекъсна отъ едно почукване на вратата. Въ стаята влѣзе Борисъ, веселъ, засмѣнъ и шеговитъ. Той бѣше тѣхенъ истински приятелъ въ всѣко отношение, защото обичаше да помага на художниците въ тѣхната неволя.

— По дяволитѣ изкуството! Защо сте се опуйчили? Какво се е случило?

Следъ дълго колебание, тѣ му разправиха въ какво се состои работата.

— Ти не можешъ да влѣзешъ въ нашето положение, защото никога не си чувствувалъ неволя и гладъ.

Пѣсенъ

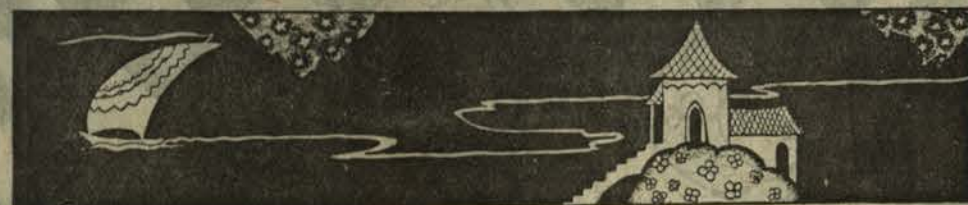
Цѣфнаха въ полето
жълти минзухари,
и навредомъ шетатъ
младитѣ овчари.

Шетатъ и говорятъ
съ веселитѣ звънци,
а надъ тѣхъ, въ простора
свѣти топло слънце.

Свѣти, за да бѣде
радостъ на земята,
та да мине всжде
пролѣтъта съ цвѣтята.

Пролѣтъ съ тихи стѣпки,
да раздава младостъ:
на гората — пжпки,
а въ полето — радости!

Борисъ Маковски

Занаятъ на царския синъ.

Живѣли нѣкога царъ и царица съ своята малка принцеса, която била хубава и весела като гълъбичка.

Веднажъ царѣтъ потеглил на пжтъ съ семейството си по море, съ единъ голѣмъ корабъ. Когато доста се отдалечилъ отъ брѣга, извила ужасна буря. Вълнитѣ люшкали кораба насамъ-нататъкъ като сламка. Най-после корабѣтъ се солѣскалъ въ една каменна скала и се разбилъ на парчета. Царскитѣ пжтници едва спасили живота си, но затова богатството, което носѣли съ себе си, потънало. И тѣй царѣтъ се намѣрилъ въ неприятелска страна напълно беденъ. За да не го убиятъ и да страда семейството му, царѣтъ решилъ никому нищо да не говори за своето потекло. Но какъ ще живѣе, като не знае нищо да работи? Ще умре семейството му отъ гладъ... Дълго размислялъ какво да прави и най-после решилъ. Той станалъ обшински пастиръ. Въ началото не му било леко, но по късно навикналъ.

Минавали години. Дъщерята на пастира, бившия царъ, станала необикновено хубава. Въ цѣлото царство нѣмало отъ нея по-хубава мома. За това нѣщо дочуль и царскиятъ синъ. Дошло време да си потърси жена. Следъ като видѣлъ много хубавими, най-после видѣлъ и пастировата дъщеря. Той не можелъ просто да

откъсне очитѣ си отъ нея. Решилъ се да я вземе за жена и съобщилъ на баща си своето намѣрение. Царѣтъ не се съгласявалъ синъ му да вземе такава просто момиче. А синѣтъ съобщилъ на баща си, че ще остане нежененъ, ако не му позволи да вземе пастирската дъщеря.

Какво можелъ да направи царѣтъ? Решилъ да изпрати пратеници да уредятъ работата. Но пастирътъ пакъ не давалъ дъщеря си.

— Какъвъ занаятъ умѣ принца?

— запиталъ пастирътъ пратеницитѣ.

— Занаятъ? — очудено се питали пратеницитѣ — царскиятъ синъ знае да господарува. Той има всичко въ изобилие и не му е потребенъ занаятъ.

— А, това не може да бѣде! Нека научи нѣкой занаятъ. Само тогава ще му дамъ дъщеря си — завършилъ пастирътъ и оставилъ пратеницитѣ.

Пратеницитѣ всичко съобщили на царя. Царѣтъ страшно се разсърдилъ на пастира:

— Идете при него и му кажете да не говори глупости!

Тѣ пакъ отишли при пастира, но той имъ казалъ решително:

— Докато не ми донесете нѣщо, което е изработилъ самъ принца, за да видя какъвъ занаятъ е научилъ, нѣма да му дамъ дъщеря си.

грозде, че птицитѣ налитали къмъ картината, за да кълватъ зърната...

— Да, това е билъ грѣцкиятъ художникъ Апелесъ, — обясни Райко.

— Не зная дали е билъ грѣкъ или турчинъ, — забеляза вуйчото — но ще ви кажа нѣщо. Ето съ мене е моятъ Жакъ, твърде интелигентно куче и особено много харесва да яде месо. Ще му покажемъ картината. Ако започне да я души, както птицитѣ налитали на онова грозде на Заплеса, или Ахилеса бѣше, тогава ще купя картината като дамъ петстотинъ лева за нея.

— О, толкова струва само платното и боитѣ! — забеляза Райко.

— Платното ли? Малко скъсани платна лежатъ по сандѣцитѣ и малко бои се търкалятъ по долапитѣ ми. Една цѣла сграда боядисахъ самъ за сто лева. Но, нѣма да се караме. Да видимъ по-първо картината.

Никола бѣше дълбоко обиденъ, че по такъвъ начинъ вуйчото унижаваше неговото изкуство. Все пакъ, вуйчото разбираше тѣхната неволя и се съгласи да отиде и види картината.

На другата сутринъ Борисъ отиде въ ателието на своитѣ другари самъ.

— Дойдохъ да видя дали сте готови да приемете гостенина. Знайте хотела, идете и го доведете. Мене ме мързи да изкачвамъ стълбитѣ на шестия етажъ!

— Не зная дали да продължимъ

Пратеницитѣ съобщили и това на царя. Не могло нищо да се направи. Тогава царѣтъ казалъ на сина си, че ако иска да вземе за жена дъщерята на пастира, трѣбва да си избере и изучи нѣкой занаятъ.

Царскиятъ синъ отишелъ до единъ тъкачъ и започналъ да изучава тоя занаятъ. Той изтъкалъ първата забрадка и я изпратилъ на пастира.

— Царскиятъ синъ... отговорили пратеницитѣ.

— Ами колко струва?

— Толкова, колкото време е употребилъ за изтъкаването ѝ. Единъ

денъ.

— Отлично, за единъ денъ петъ гроша. На другия денъ пакъ петъ гроша. И тѣй, ако принцѣтъ изпадне нѣкога въ неволя, ще умѣе да изкара препитанието си и нѣма да гладува.

Така само пастирътъ се съгласилъ да даде дъщеря си за жена на принца.

Чудесна била тази сватба. Едва следъ вѣнчавката на дъщеря му пастирътъ изповѣдалъ на своя сватъ, какво е потеклото му и онова, което преживѣлъ въ бурното море. Отъ този моментъ двамата неприятели царе се помирили и станали добри съюзници.

Добре е да знаемъ

Въ Летония се отглеждатъ бѣли конячията грива е твърде дълга. Коситѣ ѝ се употребяватъ за правене на струни за цигулки.

Саксофонѣтъ е изнамѣренъ отъ френския музикантъ Адолфъ Саксъ. Той умрѣлъ като професоръ на парижката консерватория въ срѣдата на миналия вѣкъ.

Мухитѣ служатъ за храна на животнитѣ въ много зоологически градини и по тази причина има хора, които се занимаватъ да ги ловятъ. Изчислява се дори, че въ свѣта 20,000 души се препитаватъ отъ ловъ на мухи за зоологическитѣ градини.

Най-голѣмата книга е единъ каталогъ, издаденъ въ Чикаго. Той има 1200 страници и описва 35,000 различни видове стоки. За него е употребено 30 милиона кгр. хартия и 200,000 кгр. черно мастило за отпечатването му и други още 40,000 кгр. цвѣтни мастила.

Най-голѣмиятъ метеоръ, падналъ на земята, е намѣренъ въ 1908 г. въ Сибиръ. Той заелъ една повърхнина отъ 53 метра, като унищожилъ наоколо си голѣма частъ гора. Този метеоръ ще се откопава, за да се отнесе въ музей.

тази шега, но азъ мисля че твоя вуйчо най-добре да не влиза въ ателието ми, — каза Никола неразположенъ.

— Не бѣди толкова глупавъ. Работата ще се свърши отлично. Ти вече имашъ петстотинъ лева въ джеба си. Бързайте и доведете по скоро вуйчо ми, докато не му е влѣзла нѣкоя муха въ главата! — настояваше Борисъ.

Най-после двамата приятели — художници се съгласиха да доведатъ вуйчото и неговия Жакъ.

И стана чудото. Жакъ веднага надуши шунката, като че ли усѣти нѣщо необикновено. Той бързо отърча до картината и като си допрѣ муцунката близо до нея, започна да я лиже. Безъ да каже нито думичка, вуйчото извади своя портфейлъ, издърпа една петстотинъ-левова банкнота и я подаде на Никола. Следъ това той взе картината подъ мишницата и напусна очуденитѣ художници.

— О, небе! — шепнѣше Райко, не мога да дойда още на себе си. — До сега винаги съмъ мислилъ, че историята съ гроздето и птицитѣ е само легенда.

— Да, само легенда, — каза Борисъ съ задоволство.

— Защо какво се е случило?

— Нищо особено. Докато вие двамата отидохте да доведете моя вуйчо въ ателието, азъ намазахъ картината съ малко свинска масъ.

Печатница „БР. МИЛАДИНОВИ“—София
ул. „Ив. Вазовъ“ № 11. Телеф. 44-46